

тана да хвърли странна светлина в топлия здрач на стаята. Като голямо бяло цвете сияеше в един ъгъл хитона на Ефросина. Тя взе флейтата и плахо я поднесе към устните си. След това я остави.

- Не. Не ми се свири тая вечер...

- Защо? - се изтръгна неволно от устните на Иваница.

Изведнъж той се ядоса на себе си, скочи, отиде към прозореца и отдръпна завесата. Дъждът бе спрял. В модрата прозрачност на небето се издирзваше огромният тъмен купол на Света София. Наблизо до нея, статуята на Константина, сякаш докосваше едните сребърни звезди.

- Да посвири ли? - попита тихо жената.

- Разбира се - отвърна твърде нетърпеливо Адриан.

Ефросина погледна високата царствена ссанка на княза, който се бе извърнал гърбом към нея и още гледаше навън.

Тихи трептящи звуци на безнадеждна скръб и страстен упрек бавно изпълваха здрача на стаята. Ефросина се увлече в песента, забрави всичко, себе си, околните, света, пред полузамрежените ѝ мигли се мяркаха далечни чудни видения, невероятни сънища.

Тримата мъже слушаха ^и вкаменене, омагьосани.

Песента отдавна бе спряла, но дълго още омаята остана да трепти в сърцата на замислените, мълчаливи силуети, които седяха неподвижни в златистата сянка.

Изведнъж примикюрът скочи, запали свещите, грабна лирата.

- Нещо весело! Нещо ^е весело! Божествената Ефросина ще танцува.

Безумна радост лумна от сребърните струни.

Хетерата дръпна златистата мрежа от главата си. Като пламтящи вълни рукоуха косите ѝ по снежната шия, по плещите, по гърба, и я загърнаха цяла - сякаш огнена мантия. Ръцете ѝ потрепяха, като че люшнати от буря. Смъкна хитона. Хвърли сандалиите.